

KİMLİĞİMİZİ KAYBEDİYORUZ

Bilinen ilk tarihçi Herodotos'un kitabı bir kız kaçırma hikâyesi ile başlar ve o kız kaçırmanın yol açtığı kültürel ve siyasal çatışmalara yer verilir. Ondandır öğreniriz ki sözün ve erdem her devirde önemi büyük olmuştur. İnsanlık bu günkü alışkanlıklarına kavuşurken büyük bir vahşetin içinden geçerek gelmiş. Günümüzde vahşetin ve çirkinliğin timsali kimseler ise insanlığın kat ettiği mesafeden habersiz, ilkel ruhlarını, ilkel dürtülerle besleyen bireyler olarak yaşamaya devam ediyorlar. Eğitilmiş olmak bunu değiştirmiyor.

İskitleri ve Tomris Hatun'u anlattığı bölümde ise Türk kavminin yalnızca Amazon kadınlarına yenildiğini sebebinin ise âdetleri gereği kadına el kaldırılamayacağı için geçirdikleri şaşkınlığa bağlanmış olması, ilginç bir ayrıntı olarak tarihi kaynağa yerini alıyor. Günümüz insanın bu erdemden uzak oluşu ve hatta her geçen gün, çeşitli kadın cinayetlerine tanıklık edilmesini nasıl yorumlamak gerektiğini bilemiyoruz.

Vahşi savaşlar, acımasızca sürüyor. İnsanları yakmak için ormanlar yakılıyor. Merhametinize sığınanlar, düşman olarak görülüyor. Kışkırtıcılık erdem gibi takdim ediliyor. Sebebi kimliğimizden ve kültürümüzden gittikçe uzaklaşmak. Belleğimizi, kişiliğimizi ve kimliğimizi kaybediyoruz.

Bellek deyince, Eflatun "Phaidros" adlı eserinde yazının bulunması sonrası Mısır tanrılarına buluşlarını anlatmaya giden küçük tanrıların büyük tanrı Ammon'la diyaloglarına yer verilir. Theuth'un sayıyı, hesabı, geometriyi, zar ve tavla oyununu, astronomi ve yazıyı bulduğu rivayet edilir. Tüm buluşlarını tek tek anlatır ve iş yazıya gelince "Ey Kral, işte bir bilgi ki bunun sayesinde Mısırlılar daha bilgili ve geçmiş hatırlamaya daha yetkili olacaklar. Bilginin de, belleğin de ilacını buldum." Der. Kral cevap verir: "Ey eli hünerli Theuth! Bu dünyada kimin elinden sanat yaratmak gelir, kimin elinden de bu sanatın onu kullanacaklara fayda mı zarar mı getireceğini kestirmek."

İnsan günümüzde kendi davranışlarının sonuçlarını kestirmekte güçlük çekiyor. Edebiyatta... Kesin olarak şunu biliyoruz "Edebiyat varlığı yazıya geçmiş olmaktan ibaret değil, tersine, okuyan ve aynı zamanda yorumlayan öznenin somutlaştığı anda başlıyor."

Günümüzde, Bilginin kaynakları değişse de ilgi olmadıkça, bilgi sağlanamıyor. Okuduğunuz ve yazdığınız sürece varız. İnsan gittikçe yalnızlaşıyor. Yalnızlıktan çıkış kapısını bize edebiyat sunuyor. Kimlik ve kişiliğimizi de... Akalemler kendi dışımızda ne olup bittiğini okuyan ve okunan bir dergi olmaya devam edecek.

Edebiyat yaratan okura selam olsun.

akalemler

- Burhan KALE
"Şehrin, Akşamın ve Senin Yalnızlığın"
- İlkay COŞKUN
"Dünya Telaşı'nda Şehir Olgusu"
- Kübra GÜNEY
"Hatırladıkça"
- Kübra KIZILTOPRAK
"İçimizdeki Ses Susmadan"
- Adil BAŞOĞUL
"Gerekmez"
- İlkay COŞKUN
"Su Kaybı"
- Beste BEKİR
"Fabl Ustası La Fontaine"
"Aşk Gökçekimine Tabi"
- Yusuf BAL
"PutRol Kuyusu"
- Sibel GİRAY
"Cinnet Her Şeyi Çözer"
- Pınar ALKIŞ
"Yakamoz' Hakkında"
- Selim TUNÇBİLEK
"Yalnızlığa Giriş"
- Kurtuluş ÇELEBİ
"Gölgeler"
- Nermin AŞICI
"Saf Kız"
- Hızır İrfan ÖNDER
"Biri Çıkıp Sevsin Beni!"
"Hayat Bana T/uzak"
- Gülhanım Ebru BULKURCU
"Doğurgan Saçlar"
- Selçuk ŞAMİL
"Uzak Düşler"

ŞEHRİN, AKŞAMIN VE SENİN YALNIZLIĞIN...

Burhan KALE

Akşamın gölgesine sığıyorum, yüreğim denize renk, saçıma eller değmeyecek... Gece bulanık sular, bende mehtabın hüznü batan ayları, sensizlik keşfetmek yangınlar diyarını...

Akşamın sıcaklığına sığıyorum, her bakış bir yaz sıcağı değil, sarıdikenlerle sarılı gül dalları, merhamet yitik bir ülke, anne kucağı değil...

Akşamın hüznüne sığıyorum rüyalar saklanıyor gözlerimde... Gün kendini bilenlere doğuyor, gemide olanlara müjdesi kuşların... Çocuk sesleriyle yaşıyor şehirler, bense sende...

Ah bu yaz geceleri... Dünya umurumda olmuyor fakat üzerime birden bire ağırlık çöküyor... "toprağın dili"ni, az da olsa ayaklarımın serinlik veren rüzgârı hissederek hafif ışık eşliğinde bazen harfleri seçemesem de zihnimden tamamlayıp okumak, ne kadar da keyif verici...

Şarkışla'daki kahveye giriyorum M.İlyas SUBAŞI ile beraber ne kadar sorulacak şey olsa da Âşık Veysel'e, yazar kadar şanslı değilim ne yazık ki... Âşık Veysel'in tevekkel hali, onun şükürü ile birlikte görenin göz değil öz olduğunun timsali "Gaffar" şiirine yazarın bu şiirden ne anladığını ifade ettiği satırların tabiatdaki dört unsurdan ateşi toprağa bağlandığından şüphem yok... Ne de olsa aşk olmadan neyiz ki...

Kamyon şoförüne gel de kızma Âşık Veysel'i köyüne biraz geç götürse ne olurdu... Belki yazarın başka soruları cevap bulurdu... Gerçi "Benim sadık yârım kara topraktır..." diyen Âşık Veysel vatan ile toprak arasında yoğrularak asırlarca kendi mayasını meydana getiren milletimizin ne geçmişten ne de gelecekte silinmesinin mümkün olmadığını anlatmakla

kalmamış aynı zamanda bu düşünceyi imanın beslediğini göstermiş... Göremeyenler varsa "toprağın dili"nden habersiz olanlar...

Ahmet Haşim böyle bir yaz gecesinin ilk saatlerinde göğü bürüyen o kızılığın diğer renklerle mücadelesinin şair ruhunda açtığı kim bilir hangi yaralarla "göllerde bu dem bir kamış olsam" demiştir.

Behçet Necatigil'in, *akşamları yaslı bir yalnızlık içinde mutluluğu özleyerek beklettiği ve karanlık rüzgârın büyüünde bir nefer olan o kıza üzüldüm...* Fener olmaksızın, göllerde bir kamış olmak, o kıza daha yakıştırdı...

Tarancıvari gerçi o kimse zannetmesin demiş fakat ben zannetmelerin mahsuru yok diyorum *bir güvercin hüznünde susan geçmiş zamanları garipsediğimi*, neylersin *gönlümce değil* maddeye hapsolmuş dünyada *olup bitenler...*

Ölümün bile *eski hüznünü kaybettiği* asrı asıl yaşayan Y.Kemal değil benim ben, artık sadece gamlı bir gün değil insanın macerası da mühimsenmiyor...

Şehrin, akşamın ve senin aydınlığının Nazım'ın yüzüne vursa da, bana sadece şehrin, akşamın ve senin yalnızlığın, Haşim'in gölünden derlenmiş üç kamış haline gelerek yüreğime dokunuyor...

Şair sözüyle bitiriyorum ya da yeni bir başlangıca kapı aralıyorum ne de olsa söz bitmeyecek insan yaşadıkça...

*Helal kazancın onuru dolunaydan sağılır/
Yorgun babaların alınına vurur...*

Dünya Telaşı'nda Şehir Olgusu

İlkay COŞKUN

"Dünya Telaşı" Şair Yazar Mustafa Uçurum'un 2019 yılı, Çıra Edebiyat aracılığıyla okurla buluştuğu son şiir kitabı. 33 şiir ve 78 sayfa hacminde bir eser.

Kitaba isim olan "Dünya Telaşı"na kim ve kimler daha çok maruz kalıyor diye birçok soru akla takılıyor. Dünya telaşına en fazla hangi yaş grubu, hangi iş kolu, şehirli mi, taşralı mı daha fazla maruz kalıyor şeklinde birçok soru akli meşgul ediyor. Bu soruların izlerini şiir kitabının içeriğinde aradım. Kitap içersin de yer alan onlarca imge içerisinde yer alan "şehir" ifadesi beni yanıltmadı. Şehir olgusunun olumlu ve olumsuz çağrışımlarının iç içe geçtiğini görmekteyiz. Anlatım tamamen "şehir" kelimesi üzerinden ele alınmış. Mesela "şehirli" ifadesi hiç kullanılmamış. Sadece bir yerde "kentli" ifadesi kullanılmış. Şöyle ki, "babasına benzeyen çocuklar barikat olacak kentli bakışlara" (Sayfa 14) Kent ve kentli tarzı adlandırma daha çok batılı bir tarz olarak görülürken, şehir ve şehirli, bizim kültürümüzde vücut bulmuş hâlidir. Mesela, Nuri Pakdil, "Tanrı'nın gazabına uğrayası kentler" tanımlamasını batıda ki bazı meşhur kentler için kullanmıştır.

"Her Şehir Biraz Üşümek" "Şehir Kocaman Bir Duman" gibi "Şehir" tema başlıklı şiirlerde şehir, tafsilatlı bir şekilde ele alınmış. Kalabalıkları, yalnızlıkları, zorlukları, sıkıntıları çağrıştıran şehirler hakkında şair şunları söylemiş;

"Borazan çığılığıyla şehrin aşkları yarım" (Sayfa 30)

"Nerede başlasam bu şehir kâğıttan bir gemiyken" (Sayfa 43)

"Şehrin kapıları bir yenilgi, içimize yerleşmiş yorgunluk/ Yü-

zümü döneceğim şehir şimdi nerede kim bilir? (Sayfa 43)

"Şehir ki yeni uyanmış ölümden" (Sayfa 46)

"Şehirler baştan sona susmak oluyor şehirler köşe bucak ben" (Sayfa 48)

"Her şehirden bir yürek say ırmaklarla çoğalan" (Sayfa 48)

"Ne çok aşinalığım var şehirlere, cam kenarı kederlere" (Sayfa 50)

"İşte böyle Rabbim, her şehir biraz üşümek/ Her yalnızlık biraz kırmızı" (Sayfa 50)

"Şehirde her yer gök gürültüsü, az sonra fırtına" (Sayfa 58)

"Bir çiçek çok anlam katıyor şehre, bir bomba çok gürültü" (Sayfa 58)

Şehirlere yönelik hep olumsuzluklar yok tabi. Hem güzellikleri hem de temennileri taşır şehirler.

"Uyanınca, yeni bir şehirde uyanmak gibi oluyor sabah" ..."Sevincimiz olacak kim bilir, bulsunca şehirlerde" (Sayfa 49)

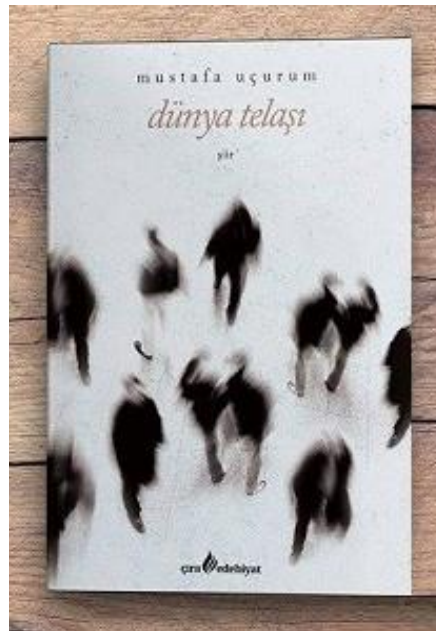
"Sanki atlılar arkamızda gireceğiz bir şehre Mekke gibi" (Sayfa 56)

"Bir sünnet işler gibi gireceğiz şehrin en güzeline" (Sayfa 57)

"Bütün şehirler masum, bütün kasabalar yazgılı" (Sayfa 61)

Şair her ne kadar şehre genel çerçeveden bakmakta ise de şiirlerinde bazı şehir isimlerine yer vermiştir. Yâdı kalmış şehirlerdir mısralarına misafir olan şehirler. Tokat, Sivas, Sakarya, Ankara, Medine daha genel anlamda Anadolu'dur. Dünde Osmanlı, bu günde Afrika, Asya, Ortadoğu'dur.

Şehirleri, çocuklarla ve kuşlarla da özdeşleştirir bir taraftan şair.

"Dağılsın herkes, bu şehir ancak törende yenilmiş çocuklara yeter" (Sayfa 29)

"Kuşlar yağmur taşıyor şehre" (Sayfa 68)

Şairinin, şehir üstüne en büyük temennisi şu şekildedir;

"Artık kendim için istiyorum hayatın kendisini Sokaklarını, evlerini, şehrin el değmemiş yerlerini" (Sayfa 74)

Şehir üzerine başkaca neler söylenmiş devam edelim. Şair, şehre bakışını en yalın ve içten hâliyle şu şekilde özetlemiş.

"Zafer bizim, tepeden bakınca şehre her yer ayakaltında nede olsa" (Sayfa 10)

"Paslı bir bakışım var artık büyük şehirlere karşı" (Sayfa 13)

"Ne güzel de yakıştı bu gürültü bu şehre" (Sayfa 15)

"Sürgün bir incelik şehirde, küskün bir selam her yerde/ ıssızlığı geçtim, içimde ne kadar harami varsa saldım şehre" (Sayfa 28)

"Dağılacak ne kadar slogan varsa şehrin üstüne" (Sayfa 29)

"Çöl dediysem sımsıkı bir duruş şehrin ışıklarına karşı" (Sayfa 34)

"Anlaşılmaz sözler etmeliyim/ Yüzüm tanınmasın girdiğim şehirlerde" (Sayfa 51)

"Şimdi kundaklanmış bir şehir sınarken içinin kuru yanlarını.../Herkes geçsin gözlerimden şehir kocaman bir duman oluyor" (Sayfa 54)

"İçerimizi sakladıkça şehirden, yangından, kuru gürültüden" (Sayfa 57)

Filhakika, medeniyetin, milletin, kültürün, mensubiyetin, birlikte yaşama kültürünün, maslahatın öne çıkardığı şehirlere, nostaljiyle yoğrulmuş eşyanın hikmetiyle, daha çok taşıdığı ruhla bakarız. Şehirleri hem ruhen hem de mücessem olarak birlikte değerlendiririz. İnsanın gönlünü iyileştiren, kültürünü zenginleştiren şehirlerdir bunlar. Sesimizden daha çok sözümüzün kuvvetiyle bakarız onlara. Bu ruhu şiirlerine aksettiren Şair Yazar Mustafa Uçurum'un şiirlerinde şehir imgesinin zirve yaptığı "Dudağına Konan Korku" şiirinin bir bölümüyle yazımı sonlandırmak istiyorum.

"Ben

Şehirde yalnız kalmak

Betona sıkışmak gibi bir şey

Adına kargaşa diyorum çoğu zaman

Damla damla düşerken yağmur şehre müjde gibi

Oku

Oku ki bir ayet

Kemiklerin bir dirilişe doğru kendine gelsin" (Sayfa 59)

HATIRLADIKÇA

Adsız bir zamanda

Ayak izleri

Kumsalda

Rüzgâr uğultusunda

Tını aradım

Bir hikâye arar gibi

Yasemin seven kadın

Şiir dalgalandıran adam

Lavanta kokusunda

Adsız bir zamanda

Bir hikâye dinler gibi

Yürüyen bulut içinde

Ağır bir damla

Gözümü alan güneş

Senin yüzün mü?

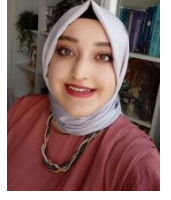
Adsız bir zamanda

Hatırladıkça yeniden dirilen

Kübra GÜNEY

İÇİMİZDEKİ SES SUSMADAN

Kübra KIZILTOPRAK

İçinizdeki sese kulak kabartmayı mı tercih ediyorsunuz? Yoksa kulak tıkayıp bildiğinizi yapmayı mı? Tercih ettiğimizse hayatımızı etkiliyor değil mi? Hayatın her alanı bizim için farkında olmasak bile tercihler yanlışlar ve doğrulardan ibaret bence. Attığımız adımın yönünde bile bir tercih söz konusu. Ne tarafa olduğu geleceğe atılan adımın ilki sadece. Düşünürken de öyle. Alışkanlıklarımıza göre düşünmek ve alışılmadık olanı yaparken düşünmek. Hep bir ayırım hep bir seçim var.

İçimizdeki Şeytan romanını okurken içimde ağır basan duygular oldu. Hisler oldu. Karmaşalar oldu. Değişim ne kadar da korkutuyor bizi diye düşündüm aslında. Bir sonraki adımda ne olacağını bilememek, geri planda kalmamıza belki de çok gerilerde kalmamıza sebep oluyor da bilmiyoruz. İnsan hep korkar. Bilmediğinden, anlamadığından deneyimlemediğinden. Asıl cesaret edilmesi gereken değişime direnmemek belki de. Kimilerimizin başaramadığı ama kimilerimizin kulak tıkayıp da yürüdüğü o yolda hep ileriye baktığı ve ulaştığı sonuçtan korkmaktan ziyade başardım hissine kendini teslim ettiği o mutluluğu kaçırmıyoruz biz. Kendimizi bilmeden bir başkasını tanıyacağımızı ondan emin olduğumuzu sanıyoruz sonra. Kendimizin farkında olmadan, duygularımızı bilmeden, onları ifade etmekten, hep kaçınarak güvenli limanda kaldığımızı sanıyoruz. Aslında saklandığımızı bilmeden, orada öylece bekliyoruz. Macide'nin yaptığı gibi bir teslimiyete sahip miyiz, cidden soruyorum bunu. Bir sonraki adımı bilmeden, yeni bir adım atmanın cesaretini ne zaman gösterdik soruyorum. Karşılıklı oturduğumuz, gözünün içine içine baktığımız insana aslında gerçek duygularımızı ne zaman söyledik? Üzgünüm derken ne kadar olduğunu

ifade ettik mi? Ya da bilmediğimiz duyguları ifade edememekten sinir küpü olmuşken ne yaşadığımızı anlamaya çalıştık mı? Kolaya kaçtık mı hep?

Kalbim iyi benim derken, insanların etraflarını saran ve herkeste var olduğunu düşündüğüm bir haleyte yaşıyoruz. O halenin dışına çıkmadan orada yaşamaya devam etmenin iyi olduğuna dair kendimizi kandırdık mı yeterince? Bunu ne kadar sürdürdük? Kendi yaşam alanımızda kendi parlak halemizin hayranlık uyandırması için ne kadar çaba sarf ettik acaba? Belki de başkalarının iyi olanlarına haset etmekten kendimize bakmaya fırsatımız olmadığı için yine kaçırdık bazı şeyleri. Zamanı hayatı ve dahi mutluluğu. Ömer gibi elimizdekilerle, olmayanlar arasında kaldık mı? Var olanların kıymetini kaçırp kendimizi anlamaya yakın olduğumuz her an kendimizden uzaklaştık mı? Yaşadıklarımızı sorgulamaya başladığımızda anladık ama geç kalmışız dedik belki de. Ne için geç kim için geç olduğuna aldırış etmeden geç olmadığına inanmaya en çok ihtiyacımız olduğu vakitte geç kaldık.

İçimizdeki Şeytan'la bir hikâye başlar. İnci Çiçeği açar ruhumuzda. Ömrün baharı gibi ilkbaharda açar hem de. Doğumdan ölüme kadar geçen sürede bizimle büyür. Kimi zaman az kimi zaman fazlasıyla besleriz onu. Güneş ister ama kaçınır da ondan. Fazla yakın olanın yaktığını bilir çünkü. Ruhumuzda açmış olan o İnci özen ister. Gençliğe geleceğe ve hayata dair. İçinde bulunduğumuz anların toplamıyla, eksikliğiyle ve fazlasıyla bizimle var olur. Bazen hızlı çarpan kalbimizi yavaşlatır. Bazen deli akan kana sakinlik verir. Bazen bir ses kadar yakınımızdadır. Zarif olmanın da zayıflık sayıldığı şu günlerde zor zamanları yaşarken o İnci gelecek benim der. Sonra yine

unuturuz onu. Gençliğin verdiği heves ve aldanma ile karanlıkların aydınlığa çıkacağı günlerin düşlerini kurarız. Onların akıl almaz parıltısıyla umut ederiz. Tıpkı bir İnci Yemişi gibi hayatın da zehirli olduğunu unutmuşuzdur ama. Mis gibi kokusuna aldanmıyor muyuz zaten umudun? Bizi içine çeken ve hapseden o koku bazen bir his bazen bir duygu bazen de işte onlar değil midir? Sonra o ses yine gelir kulağımıza usulca seslenir. Onu dinlersek bazen mutlu bazen mutsuz oluruz. Hayata ne için geldiğimizi ararken mutsuz eder belki. Bize iyi geleceğini düşündüğümüz bir anda belki de mutlu. Bunu doğarken bilemezsin. Yaşarken de bilmeni istemez. Ama sanırım bileceğimiz bir vakit var ki onda da zaman tükenmiş olur.

İçimizdeki ses susmadan susmalı mıyız sence? Yoksa o sese kulak kabartıp tercihlere devam mı etmeliyiz? Sen söyle...

GEREKMEZ...

Giderek felek yükün çekilmez
Gönül sarayına sevgin gerekmez

Bir yolcudur hayat rahat bilinmez
Bizi sorguya çeken zalim gerekmez

Sen kendini bilir misin kader silinmez
Sen kendini yorma bir dost gerekmez

Geçersin deryaları günahın çekilmez
Gelirsin sıratla sana yardım gerekmez

Çık şu asumanın tahtına merdiven bilinmez
Çekersin çok cefa sana derman gerekmez

Sonsuz ışığa doğru uzanırsın el silinmez
Sen yanarsın od aşkına pervane gerekmez

Gönül bu kimse bilemez kahrın çekilmez
Gider düşersin bir bilinmeze yardım gerekmez

Ben bir garip yolcuyum gittiğim yol bilinmez
Bu yolun yolcusuyuz bize şefaahat gerekmez

Sen bilir misin ki aşkın gözyaşı silinmez
Sen zahmet etme çileli gönle Zühre gerekmez...

Adil BAŞOĞUL

Su Kaybı

hırlı gürlü vakitlerde geleceğün suyun savaşı kırılı, şehirli aynı üzücün yakasından tutacak bir damla hint'e bir damla pasifik'e dökülecek bir taraf çöl başka taraf suyla kalacak elbet milyon yıl isteyecek dünya yenilen coğrafyadan

avlak kimine çare, kimine çaresizlik sunacak lağvedip ezberleri, çağ devir bittabi yekinecek kan kusmukları tükenmeyecek kara kıtaların bir gün bedevi olup çöllerde gücünü sınavacak başka gün vahalarda yalınkılıç. su koşturacak

kirlidir dağların benzi bir yeşile bir sarıya dönük çöllerin, bozkırların berhayat oldukları kadar bahçeler boyu her meyve suyunu saklayacak biriken giryeler ve ter suyu özünden arınacak görklü saraylar üzerine akbabalar tüneyecek

su dolaşıp gelecek, toprak aldığı verecek insan bu doludizgin, rahatı kaçacak adamın her bir aşı ağılayıp kendince zehir saçacak sil süpür zaman makinası, armagedon olacak dünya fakiri susuzluğun bile hesabı sorulacak

görülecek elbet ölümlerdeki soğuk anksiyetesi ne olursa olsun ihtiyaten vakit akışkan olacak zamanı kim süngülemiş, duyanımız olmayacak elbette ağır gelecek kendine dünya. kollayacak aşıl'ın topuğu, duman yalımı düş ve dört element

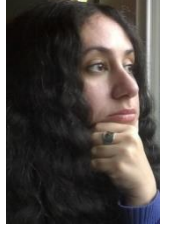
karıncanın, arının, devenin daha bilmem neyin daha kimin kodlarına dönecek dünya. genetik kromozomlar, bakteriler, virüsler ve atomlar ile küçülecek dünya, daha da küçülecek bilinecek anın içtiği su, eski zaman masallarında kalacak

İlkay Coşkun

27.06.2021

FABL USTASI LA FONTAİNE

Beste BEKİR

Ünlü Fransız şair, ahlakçı, oyun, fabl ve roman yazarı **Jean de La Fontaine** 8 Temmuz 1621'de *Chateau-Thierry*'de dünyaya gelir. Orman ve avcılık arazilerini korumakla görevli birliğin komutanı ve aynı zamanda kral danışmanı olan **Charles de La Fontaine** ile soylu bir aileye mensup **Françoise Pidoux**'un en büyük oğludur.

Ailesi oğullarını rahip olarak yetiştirmek ister. Bu yüzden onu dini eğitim yapan bir okula kaydettirir. Ancak bu okulda kendini mutlu hissetmeyen La Fontaine, buradan ayrılarak hukuk okumak amacıyla Paris'e yerleşir. Ancak burada da pek başarılı bir eğitim hayatı olmaz. Hukuk okuduğu dönemde edebi faaliyetler içerisinde yer alır. 1647 yılında hukuk fakültesini bitirir bitirmez ailesinin de yönlendirmesiyle on dört yaşındaki **Marie Hericart** ile hayatını birleştirmeye karar verir.

On bir yıl sonra babasının vefat etmesinin ardından, onun işlerini La Fontaine devralmak zorunda kalır. Babasından miras kalan orman müfettişliği görevi esnasında doğayı ve hayvanları ayrıntılı bir şekilde gözleme fırsatı bulur. Ancak bu işler La Fontaine'in mizacına uygun değildir. Kendini çok mutsuz hisseder. Bu nedenle her şeyi geride bırakarak edebiyatla içli dışlı olacağı Paris'e yerleşir.

Yazar olmaya kararlı olan La Fontaine, Fransız başkentinde **Corneille**, **Madame de Sevigne**, **Boileau**, **Racine** ve **Moliere** gibi önemli şair ve oyun yazarlarıyla tanışır ve edebi ortamlarda onlarla sık sık vakit geçirir. Paris'te dört yıl kaldıktan sonra "*Clymene*" ve "*Adonis*" şiirlerini yazar. Ancak tanınması, 1664 yılında birkaç cilt hâlinde yayınlanan "*Masallar*"ın sayesinde olur.

Kariyerinin başlangıcında, Fransız Maliye Bakanı **Nicolas Fouquet**'in desteğini alır. Bu sayede kendine bir emekli aylığı bağlanır. Böylece maddi rahatlığa kavuşarak edebi çevrelere adım atmış olur. Onu himaye eden Fouquet gözden düştüğünde, La Fontaine büyük sosyal zorluklar ve maddi sıkıntılar yaşar. Neyse ki yüksek aristokrasinin önemli hanımları, düşesleri ve markizleri tarafından desteklenir.

Fransa'da ortaya çıkan *Jansenizm*, günahın kaynağını insanın doğuşunda bulan, yani günahların insanın dünyaya gelmesiyle ortaya çıktığını savunan, ilâhi lütuf ve mukadderat ilkelerini temel alan Katolik bir harekettir. Alın yazısına inanan Jansenistler, insanın özgür iradesinin olmadığını ve Tanrı tarafından önceden seçilmiş az sayıda kişinin cennete gidebileceğini düşünürler ve görüldüğü üzere çok katı bir dini görüşü benimserler. Bu görüş La Fontaine'in de yazılarını büyük ölçüde etkilemiştir.

Kuşkusuz zamanının en verimli yazarlarından biri olarak kabul edilen La Fontaine, **Jean Racine** ve **Nicolas Boileau** ile birlikte gelenekçi partinin çekirdeğini oluşturur. Masallarının başarısı onun Fransız Akademisi'ne üye olarak seçilmesine zemin hazırlar.

Masalları, basit ve kolay anlaşılır bir dille yazılan **Ezop** ve **Phaedrus** metinlerinin yeniden yorumlanmasıdır. Kibir, kıskançlık ve kötülüğü hedef aldığı metinlerinde hayvanlar bu tür kusurlardan dolayı suçlanamayacakları için, onun tarafından ana karakterler olarak kullanılırlar. La Fontaine'in

edebiyata en özgün katkısı ise, masalı çocuklara yönelik didaktik-ahlaki öğretiler için en uygun tür olarak sunmasıdır.

Yazdıklarının çoğu çocuklara adanmış olsa da yetişkin okurların ilgisini çeken politik masalları da vardır. Sade ve doğal bir dil kullanan yazar, bu yolla halkın geneline ulaşmayı amaçlamaktadır.

13 Nisan 1695 tarihinde *Hotel des d'Hervarts*'ta hayata gözlerini yuman La Fontaine'in bir duayı çağrıştıran son sözleri şunlar olur:

*"Pişman kalbimi ve alçakgönüllü duamı duy
Bu vicdan azabına direnmemi sağla
Sana son dakikalarımı bırakıyorum
Beni terk etme ölümlere gittiğim anda"*

1995 yılında ünlü fabl ustasının üç yüzüncü ölüm yıldönümü münasebetiyle yapılan bir söyleşide Fransız şair **Jean Orizet**, La Fontaine hakkında şu sözleri sarf eder: *"Onun eserleri belli bir döneme değil her döneme hitap eder. Çevrenizdeki edebiyatseverlere en önemli Fransız yazarları sorduğunuzda şüphesiz, La Fontaine, Victor Hugo, Ronsard veya Baudelaire'den birini söyleyeceklerdir. Günümüzün şair ve yazarları La Fontaine'i belleğimizden ve hayallerimizden asla silemez."*

PutRol Kuyusu

duralım ışıklarında, süslenmiş şehirlerin kanlı gömleği giyip sırtımıza, susalım
nazik lisanla panayır kurulmuş tabelalarda öyle parçalandık ki anlatamadım
boş kovanlardan dövme yapalım dilimize hiç eksilmesin sürüldüğümüz çarklar
sözümüz, gecenin en siyahı olunca siyah noktaya benzedi giderek dünya
koşarken düşüp kanayan dizimiz kabuk bağlamıyor artık yarına
yaşamak kutsaldı, kardeşlik kutsal sahile vuruyor insanın haklarında
tepeden tırnağa her şey değişmiş yüzü koyun yatan çocukların adına
siz ağlamayın meydanda nutuk atarken yalanı karıştırmayın duanıza
evladı ölmüş babaya demokrasi satılmaz çağdaş medeniyete ulaşma çabanızla
bırakın anneler ağlasın, ağlayacaksa gözyaşınızı bulaştırmayın kameranın camına
temizleyin kiri, ülkelere bulaşan yüzünüzü bol yıkayın, acılı kadının bakışında
gözümüzden tuz akar bizim kanayan yaraya akan çölün tozuna
şeytan hep mukaddes yerde taşlanır tavaf ederek iner gökten bombalar
şimdi baltalar kırılıyor kâbe'mizde anlatın putlar kimin evinde

Yusuf BAL

CİNNET HER ŞEYİ ÇÖZER

Sibel GİRAY

Tam dört gün oldu. Artık yakalanmaktan, bunu neden yaptığımı anlamaya çalışan bakışların hedefi olmaktan ümidi kesmek üzereyim. Kendimi ihbar etmek de hiç işime gelmiyor doğrusu. Öylesi bir acizliğe düşmeyeceğim. Umudum azalmış da olsa sabrım tükenmiş değil. Öfkem ise dinmedi hâlâ. Üstelik, yanımdan geçip giden insanların kayıtsız bakışları, kaygısız mutluluklarla çevrelenmiş yüzleri daha da artırıyor öfkemi. Neyin farkındalar ki?

Saatlerdir sokaklarda dolaşıyorum. Yollar insan seli; oluk oluk akıyor, her bir sokak başında yeni kollara ayrılıyor, bölünüyor, bölünüyor; hiç eksilmiyor. Kapıdan dışarı adımını atan her insanı rızasını sormadan içine alarak, yutarak büyüyor. Ah, aklımı yitirmiş değilim. Bir cinnetin her şeyi çözeceğini bilecek kadar yerinde aklım. Bir cinnet; güdümlü birer füze gibi hep aynı yönlere çıldırtıcı bir hızla koşturup duran hem cinslerimi ancak bir cinnet durdurabilir. Belki yalnızca bir an için: Nasıl bir aptal düşünebilir böyle bir şeyi, demek için yanındakine duruverir biri; hey şu kaçığın yaptığını duydun mu der bir diğeri ve her gün durup düşünmeden, sorgulamadan geçen birbirinin tekrarı anlar arasında zihinlerde yeknesak bir ritim; aptal, aptal, aptal...

Saat gece yarısına yaklaştı. Eve gidip uyumalıyım artık. Şimdiden sonra oraya evim diyebilir miyim bilmiyorum; karanlık ve soğuk, dört duvar... Hayır, kendime acıyor değilim; cürmümü bile isteye işledim. Her şeyi de

Teker teker süzdüm hepsini ve onlarsız yaşanabileceğine ikna ettim kendimi. Birer birer olmazdı, tek hamlede bitmeliydi bu iş. En çok da yarı yolda caymayayım diye. Kapıyı açtım, sahanlığa çıktım. Bir kez bile arkama bakmadım.

olduğu gibi bıraktım. Yerli yerince... Sabah kalkıp işime gidiyor akşam da evime dönüyorum. Hiçbir şey olmamış gibi soğukkanlılığımı koruyorum.

Patron bugün, tıraşı gelmiş suratıma ve buruşuk giysilerime ters ters baktı; işte, dedim, nihayet birisi anlayacak. Ama tek yaptığı homurdanarak arkasını dönüp gitmek oldu. Mesai arkadaşlarım ise kâğıt yığınlarına gömülü başlarını sadece karşılarındaki bilgisayar ekranına bakmak için kaldırıyorlar. Beni asıl şaşırtan komşularım. Artık ışıkları yanmayan, televizyon sesi duyulmayan evimde olabildiğince gürültü çıkarıyorum. Bir gariplik olduğunu anlasınlar, şüphelensinler istiyorum. Üst komşum TV başında; koltuğunda hop oturup hop kalkıyor, gol oldu mu spikerle birlikte bağırıyor, olmadı mı seyirciyle birlikte küfrediyor, diğer akşamlarda ki gibi bu akşam da, yarın da ve daima. Yan komşum, öteki ve alttaki, hepsi evlerinin ayrı ayrı odalarında büyüğü ekranlara kaptırdıkları bilinçleriyle diğer odadakinden bihaber, yemek yerken, uyurken, sohbet ederken patlamaya hazır saatli bombalar gibi sinyaller yayarak geziniyorlar dıt dıt, dıt dıt... Herkes çok meşgul; niçin meşgul olduğunu bilemeyecek kadar, yanı başında olan

biteni fark edemeyecek kadar. Umudum tükeniyor, karanlıkta el yordamıyla yatağıma gidip uzanıyorum. Duvarlar beni sarıyor, örtüyor; piespi partileri, yarışma programları, lav püskürtmeye hazır yanardağlar gibi kıpır kıpır ve yakıcı ketil fo-

kurdamaları, yüksek devirli çamaşır makinesi homurtuları, evimin dışında olan biten ne varsa hepsini toplayıp üstüme çullanarak beni nefessiz bırakıyor.

Geceyle gelen yılgınlık sabah yerini “bir ihtimal”lere bırakıyor. Yatağımdan fırlayıp güneşin göğze hâkim olduğunu görünce telaşla saatime bakıyorum; ekmek servisini kaçırmışım. Zil çalışmıyor, kapıcı – pardon çok pardon apartman görevlisi- kapıyı tıklatıp gitmiş, duymamışım. Böylesi daha iyi, diye düşünüyorum: Ahmet Efendi uyanık adamdır. Şimdi tüm apartmanı ayağa kaldırır. Bir kahve içip kendimi evden dışarı atıyorum. Gözüm apartman panosunda. “6 numaradaki komşumuzdan dört gündür haber alınmamaktadır. Lambaları yanmadığı halde dairesinden tıkırtılar gelmektedir. Konu hakkında bilgisi olanların...”

Tamam, diyorum, olsun, belki akşama... Ama sabahtan akşama akşamdan sabaha değişen bir şey olmuyor.

Korkum, bu geçen sürede irademin zayıflaması. Akşam karanlığında onları göremesem de sabah yataktan çıkar çıkmaz tek tek göz göze geliyorum hepsiyle. Ne kadar çoklarmış, diye hayret ediyorum. Varlıklarını, yokluklarında kavramama şaşıyorum. Beni duyamayacaklarını bile bile konuşuyorum onlarla. Elleri nasıl meşgul ettiklerini, parmakların artık onlardan başkasına dokunamaz hâle geldiğini anlatıyorum. Gözler hep sizin üzerinizde ama böyle olmamalı, diyorum. Size de garip gelmiyor mu: Bahçede çocuklar oynamıyor ve hiçbir cam top oynayan çocuklar yüzünden kırılmıyor. Numaralanmış komşularım asansörde, kapı girişinde onlarla ne zaman iki çift laf etmeye kalksam kulaklarındaki tıkaçlar yüzünden beni duymuyorlar – kablolarla aktarılmayan, makineler içinden gelmeyen sahicci, mekanik tınılara bulaşmamış saf insan sesine yabancı kulaklar bulaşıcı bir hastalık bu genetik dönüşüm kapı önündeyim dakikalardır beşinci kattaki arkadaşım varlığını duysun da bana kapıyı açabilsin diye dairesinin şifresini hatırlamaya çalışıyorum, yanımda annesinin elini tutmuş gerçekmiş gibi görünen bir çocuk bir başka-

si için bekliyorlar çocuk ışıkları yanıp sönen panoya bakıp soruyor anne hangisine tıklayacağız ah ne kadar akıllı maşallah ve nasıl da mutlu etti annesini yenedünya jargonuna hâkimiyetiyle insanlara sesimi duyurmak için bunca engeli aşmak zorunda kalmaktan bıktım usandım, diyorum. Gün ışığı görmeyen ofislerden, ısı ayarlanmış havalandırma sistemleriyle beslenen ciğerlerden ve artık insanların birbirleriyle göz göze gelemediklerinden bahsediyorum. Işığınız gözlerimizi alıyor, anlıyor musunuz?

Sesim debisi giderek azalan cılız bir ırnak...

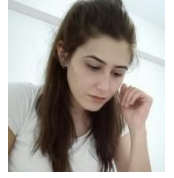
Plan bu değildi oysa ve ne hoş geliyordu kulağa; Hayat kolaylaşacak. Yükler azalacak. Ama alışsın sonra ve fazlasını istersin. Daha! Daha! Etrafına bakarsın; herkes ayındır. Devrin imkânları meselesi. Herkes tahrik eder birbirini; anlatır durur. Yetişemezsin! Evin gitgide kalabalıklaşır, başta yoldaş sandıkların ayaklarına dolanmaya başlar. Kuşatılırsın! Hizmet beklediklerinin hizmetçisidir, roller değişmiştir. Memnuniyetle hayatına soktukların yük gelmeye başlar sana. Tüm vaktini isterler. Arıza çıkarmada üstlerine yoktur. Sen büyülenmiş gibi etraflarında dönmekten kendini alamazsın. Tiryakiliğin en koyusundan bir iple bağlayıp boynunu, gütmeye başlarlar seni ve işleri bittiğinde arık herkes, bir tık mesafesi kadar uzaktır birbirine.

Vakit daraldı, görünen sadece karanlık. İşte karanlığın o en kesif anında fark ettim ışığı; Şah damarının kesilmesi gibi; kesin ve teferruatız. Başka da kurtuluş yolu yok. Şuurlu bir çılgınlık!

Önce seslerini dinledim... Avazları çıktığı kadar... Teker teker süzdüm hepsini ve onlarsız yaşanabileceğine ikna ettim kendimi. Birer birer olmazdı, tek hamlede bitmeliydi bu iş. En çok da yarı yolda caymayayım diye. Kapıyı açtım, sahanlığa çıktım. Bir kez bile arkama bakmadım. Elektrik panosunun kapağını açtım: 6 numaranın ana şalteri. İndirdim... Derinden bir inilti, aynı anda sönen minik kırmızı ışıklar... Vazgeçilmez sandığınız her şeye kast ettim. Özgür irademle! Pişman değilim.

'YAKAMAZ' HAKKINDA

Pınar ALKIŞ

Gökyüzü, insan ruhuna hep iyi gelir. Bu onun büyüdür. 'Yakamaz' şiir kitabında fazlasıyla ruha dokunuş var. Dünyanın neresinde yaşarsanız yaşayın gökyüzünden mahrum olan bir alan yoktur. Bu nedenle evrensel his ve duyguların (aşk, yalnızlık, hüzn gibi) gökyüzü ile ifade edilmesinin kitabın ruha dokunuşunda etkili olduğunu düşünüyorum. Nitekim kitabın arka kapağını süsleyen 'havaların iyi gittiğini gören şemsiye hiç açılmayacak sandı gökyüzüne' ifadesi, aşkın ifadesidir. Şiirleri okurken; gökyüzünün, yalnızlığını ortak, aşkınıza şahit olduğunu hissediyorsunuz, hayatta olduğu gibi.

'...Pembe gökyüzünde. Oysaki büyükler, gökyüzünü hep mavi görürler...' en sevdiğim bu dizelerde ise çocukça bir duruşla büyüklerin sığılığı yine gökyüzü aracılığı ile eleştiriliyor kitapta.

Yazarın çocukluğundan uzaklaşırken o dönemlere ait duygularını, hayallerini kaybetmek istemediğini hissediyoruz.

Şiirlerde yalın, net ifadeler kullanılmış. Bu durum da şiirlerin anlaşılır olmasını sağlıyor. Şiirlerin hangi duyguyu hangi özlemi hedef aldığını anlayabiliyoruz yorulmadan. Serbest şiir tarzını kullanan şair, uzun ve süslü kelimelerden arındırarak sadece duygunun özünü ele almış şiirlerinde. Kitabın genelinde sadelik dikkatimizi çekse de şiir-

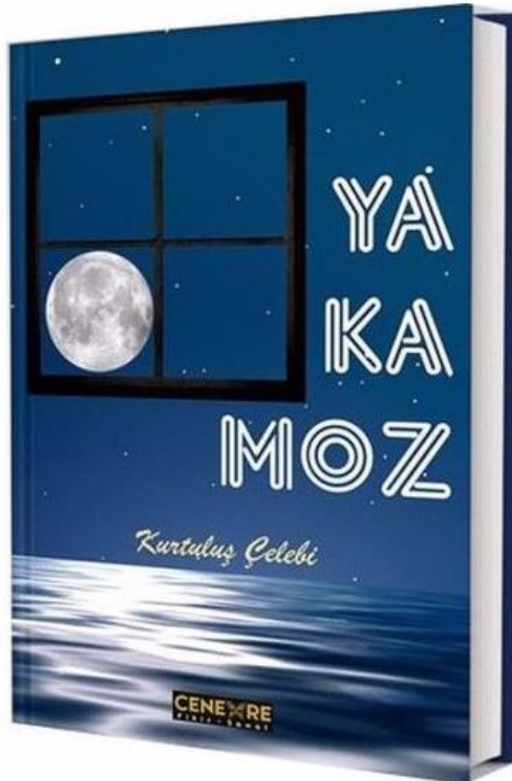
ler, anlam açısından derinliğe sahip.

Hayatın en doğal ve sıradan halleri şiire dönüşerek karşımıza çıkıyor kitapta. Çocukluğumuza dönüp, bir mahallenin sokağından geçiyoruz kitabı okurken. Bir fırın ustasını ve fırında ekmek bekleyen çocuğu görüyoruz, yürümeye devam ediyoruz işte sonsuz hayalleriyle uçurtma uçuran bir çocuk daha, birkaç adım daha atıyoruz, kırmızı bisikletli çocuk ve aşık olduğu kız çıkıyor karşımıza... Ve her şiirde kendimizi buluyoruz.

Kitapta en çok işlenen duygu aşk. Aşkın imkânsız oluşu, mümkün oluşu, kalbe dokunuşu, acı veriş en masum, en saf haliyle ifade ediliyor birçok şiirde.

Şiir kitapları bir solukta olunmamalı bence. Her şiir bir hikâyedir, bu nedenle de ayrı ayrı ve defalarca okunup düşünülmelidir üzerinde. Yakamaz'daki şiirlerin satırlarında da sevgilinin saç teli, çocukluğun hayali, gökyüzünün gözyaşları var. Hissederek okunması gereken güzel bir kitap.

İnsanlar, büyüdükçe çocukluğunu, yaşlandıkça gençliğini özleyiyor... İşte bu özlemi gidermek için, aşkın masum halini hissetmek için, gökyüzünü seyretmek için okunması gereken bir şiir kitabı 'Yakamaz'.

YALNIZLIĞA GİRİŞ

Yalnızlık,
İçim buruluyor
Seni gördükçe

Öyle yalnız öyle yalnız ki
Dokunsan ağlayacak

Yalnızlık,
Gürültüsüz kuşlar gibi
Sessizce geçiyor içimden

Bütün kelimeler yalnızdır
Cümle kapısından girmeden önce

Selim TUNÇBİLEK

GÖLGELERDE

Yüzün hüzne çalıyordu o akşam,
Dudakların incir rengi,
Gözlerinin altı bulutsu kara,
Yönün kuzeye, arkan bana dönük.
Hep yaslandığım sırtın,
Veda selamı çakıp göz kırptı bana.
Omuzların düşmüş, hiç yakıştıramadım
Tavsiyelerim olacak sana;
Dik dur,
Yağmur iç,
Bordo gül,
Beni sev,
Gitme..

Kurtuluş ÇELEBİ

AŞK GÖKÇEKİMİNE TABİ

Çiğ tanesi gibisin ömrümün
uyandığında yanaklarıma konan

Gün boyu saçlarımda gezinen
şefkatin tılsımlı ellerisin

Delicoş nehrinin diliyle
yıkarsın kederli ömrümü

Gönül bahçende gezdirip
göğsünde ısıttığın

Dostluğun, bağlılığın
güvencesi ömürlük aşkın

Ahengin göksel melodisi
aşkla bağlarken bizi

Göge kanatlanışımız boşuna değil,
aşk gökçekimine tabi

Beste BEKİR

SAF KIZ

Nermin AŞICI

Annem işten çok yorgun döndü. Yarın yiyeceğimiz yemeği ocağa koyup sedire uzandı. Uyursa bir saat sonra uyandıracağım. Sokağa çıkıp oynamak istemedim. Kardeşim, Cemal'le oynuyor kapı önünde. Bir gözüm kardeşimde, bir gözüm saatte pencere kıyısına oturdum. Yalan değil, gözüm arada bir Hakkı'ların, Levent'lerin evine kayıyor. İki ev yan yana zaten. Evimizin karşısında boş arsa var ya; satılmış. Kim aldı bilmiyorum. Oraya ev yapılırsa karşımızdaki evler görünmez.

Levent'lerin evi iki katlı, alt katı hiç görmedim. Hakkı'ları tek kat ama çok geniş. Sadık Amca bir odayı kuşlar için yaptırmış. O yokken odaya girmek herkese yasak. Bir kez girdim yasak odaya. Girer girmez kulaklarımı, burnumu kapatmak istedim. Bütün kuşlar ciyaklıyor, durmadan sığıyorlar. Kimisi kafeslerin içinde, kimisi odada uçuyor. Kuşları izlemekten ürktüm. Sadık Amca anlatırken çok övündü. Yemlerini, sularını, temizliğini anlattı. Cinslerini, yumurtadan çıkışlarını, cücüklerin bakımını hep öğrendim. Artık orada ne olduğunu biliyorum. Bir daha görmek ister miyim? Sanmıyorum. O oda "Mavi Sakal'ın" kırkinci odası benim için.

Kardeşimin ağlamasıyla fırladım pencere önünden. Koşarken düşmüş, görmemişim. Ağlar-ken burnundaki sümükler balon çıkarıyor. Burnunu temizleyip dizlerine baktım. Azıcık kızarmaya bu yaygara çıkarılır mı? Annem sesine uyanıp bana kızdı, söylendi. Kardeşimle ilgilenmiyordum, azıcık uyumasına izin vermiyordum. O bizim için çalışırken canı çıkıyormuş. Kendisine hiç yardımcı olmuyordum. Evi süpürüp kapı

önünü yıkıyorum. Ayaklarımın altına kütük koyup bulaşık yıkıyorum. Bütün gün kardeşimin peşindeyim, daha n'apayım? Birazdan perdeleri kapatıp ışığı yakacağım, sofrayı hazırlayıp toplayacağım.

Hava kararmadan Hakkı geldi, annemi çağdırmamı istedi. Evlerinde bir kadın varmış, saf bir kız bulmalarını istemiş. Akıllarına ben gelmişim. Bir saatliğine onlara gidebilir miymişim? Saf değilim, aklım her şeye yeter, işlerine yaramam, diye düşündüm. Annem "Hadi kızım, yemeğe kadar git de gel." dedi. İçim burkuluverdi, anneme. Hakkı'ya, annesine, evlerindeki konuğa kırılıverdim. Neden gittiğimi bilmeden düştüm peşine. Dönünce sözlüğe bakacağım, "saf" ne demek.

Eve girince sevinçle karşılayıp buyur ettiler. Sehpanın üstü börek, kurabiye tabaklarıyla doluydu. Çay bardakları boşalmış. Kahve fincanlarındaki şekillere bakılmış. Salonun kapısında dikildim, herkese kırgın baktım. Konuk olan tombul, kısa saçlı, küçük gözlü kadına kırgındım. Yüzüne dik dik baktım. Ayakta dikilirken ne yapacağımı anlattı. Konuşurken kıpkırmızı boyalı dudakları geniş geniş oynadı. Gizlenmiş iki altın dişi görüldü. Yüzüm duvara dönük oturacaktım, uzun uzun bakacaktım. Duvarda gördüklerimi onlara söyleyecektim. Bir komutan gibi emirler verdi. Sesinde buyurganlık vardı. Kaçamayacağımı anladım, dediklerini yaptım. Onlar bekledi, ben duvara baktım. Ben duvara baktım, onlar bekledi. Koyu yeşil boyalı duvarda ne görülür ki... Yağlıboyanın kokusu bile daha duruyor. Kadın arada bir ne gördüğümü sordu. "Hiçbir şey" dedim. İyice bakacaktım, duvardan başka hiçbir

şey düşünmeyecekmişim. Hani saftım, aklım yetmezdi, ne bekliyorlar ki... Yok, işte duvarda hiçbir şey. Koyu yeşil duvardan burnuma gelen boya kokusu azaldı sanki. Sehpanın üstünde duran böreğin kokusu bastı. Akşam vaktinde karnım açken, yemekten başka ne göreceğim. Sucuklu yumurta, etli kereviz, sıcak ekmeğin içinde tahin helva, yaprak sarma. Annem uzun zamandır yaparak sarmıyor. Eve gittiğimde yemek yenmiş olacak. Bana ayırıyor ama yalnız yiyeceğim. Kadın durup durup soruyor ne gördüğümü. Üstünde sarımsaklı yoğurt olan yaprak sarma demek geçti içimden. İçimden geçenlere gülmek istedim. Necla Abla'yı görünce tuttum kendimi. Kalın camlı gözlükleriyle bana bakıyor. Camların ardında gözleri minicik. Gözlerinin güzel yeşili bile belli olmuyor. Belli ki benden umut verici sözler bekliyor. İçim burkuldu, görsem söyler miyim? "Saf kız" olmak ağırıma gitti. Saf olsaydım ne görmeliydim bilmiyorum ki... Havanın karardığını düşünüp ışığı yaktılar. Bol ışıkta duvar parlayıverdi. On tane ışık yaksalar göreceğim yok. Necla Abla duvarın yanında daha beyaz göründü. Süt beyazı.

Kadın sabırsızlanmaya başladı. Başka yerlere baktığımdan kuşkuya düştü. Yalnızca duvara bak, hiçbir şey düşünme diye uyardı. Duvarda aynı noktaya bakmak kolaydı sanki. Neden bir şey görmem gerekiyor? Duvarda göreceğim şeyden ne bekliyorlar? Bilsen ne görmemi istediklerini, belki görürdüm. Okuduğum masalı düşündüm zaman geçirmek için. Üst üste on tane yatak serdim duvara. Altına bir bezelye tanesi koydum. Üstüne sarı saçlı, yoksul prenses yerine Necla Abla'yı yatırdım. Açık sarı saçlarını yaydım yastığın üstüne. O kadar zayıf ki yorganın altında kayboldu uzun bedeni. Uyuyamadı, sırtına battı bezelye tanesi. Döndü durdu yatakta bütün gece. Bunları anlatırsam kurtulabilir miyim? Anlarlar, aynı masalı Hakkı da okudu.

"Yolda yan yana konuşmadan yürürken kararımı verdim. Artık o ev de, kuş dolu odası da benim için "Mavi Sakalın" kırkinci odası. Bir daha gitmek istemeyeceğim yerlerden biri. Hakkı kapıyı çaldı."

Bahçe görüyorum desem bahçede ne dikili derler. Bizim sokakta bir osuruk ağacı var, bir de erguvan. Yalan söylediğimi anlarlar. Yazık Necla Abla'ya, ağızından çıkacak her şey razı.

Kadın geç olduğunu parasını alıp gitmek istediğini söyledi. Elini kolunu sallayarak konuşurken altın bilezikleri şıkırdadı. Duvara ben bakacağım, kadın para alacak. Haksızlık bu. Anneleri, kadına işini yapmadığını, para vermeyeceğini söyledi. Oh olsun işte! Duvara bakma bitti sandım, sevindim. Karşılıklı birçok konuşmadan sonra kadın yerine oturdu yine. Benim inat ettiğimden, gördüklerimi söylemediğimden yakındı. Bu kez tepeden tepeden konuşmayı bıraktı. Yalvarır gibi yapmam gerekenleri bir daha anlattı. İki eliyle omuzlarımı sıvazladı. Konuşurken ağızından yemek kokuları geldi burnuma. Açlığımı anımsattı. Görmem gerekenleri görüp evime gitmek istiyorum. Hâlâ burnuma kokan patates yemeğini yemek, "Görünmez Adam"ı okumak istiyorum. Kitabı Melek'ten iki günlüğüne aldım. Geç götürürsem bir daha vermez. Meleğin çok kitabı, Levent'in çok ansiklopedisi var. İkisini de küstürmek istemiyorum. Sehpanın üstünde duran börek de burnuma kokuyor.

Anladım ben, bu kadın falcı, Necla Abla'ya kısmet falı bakıyor. Daha çok genç, kısmet nasılsa gelir. Neden erkenci davranıyor ki... Üzülmesin o, ben duvarda kısmet görürüm. Sevdiğim birini umutlandırayım, yalan da olsa. Kadınla anlaşmayı kararlaştırdım içimden. Uydurduğum anlaşılmasın diye uzun baktım duvara. Gözlerimi kaçırmadan aynı noktaya baktım. Ne isterse göreceğim duvarda. Deniz kıyısı diyeceğim. Geçen yaz gittiğimiz denizi anlatacağım. Anlamazlar yalan dediğimi sanırım. Çok dalga var, bir sandal, sandalda bir adam derim. Adamı anlat derlerse... Kasabın askerden gelen oğlunu

anlatırım. Çok mu genç olur? Bakkal amca da yaşlı gelir. Tam deniz kıyısı diyecektim, Sadık Amca'nın kuşları bağırmaya başladı. Kırkinci odada kavga çıktı dedim kendime. Evin annesi gitti kuş odasının kapısını yumrukladı. Kuşların susmasını fırsat bilen falcı, ağaç sordu. Evet; isteneni gördüm... Kocaman ağaç, dalları kalın, gökyüzüne uzanmış. Kırkinci odadaki bütün kuşlar üzerine tünemiş. Önce duvara yaklaştım iyice, biraz bekledim. Olsun deniz kıyısında keçiboyunu ağacı vardı. Oradan sürdürürüm uydurmayı. Altında ne gördüğümü sordular, neredeyse keçi diyecektim. Tuttum dilimi, kismet falında keçi olmaz. Kadın bir adam sordu. Kasabın oğlundan daha yaşlı bir adam vardı deniz kıyısında. Başında şapka, elinde kitapla oturuyordu. Ağzında da bir çiçek vardı. Saçları şapkadan fırlamıştı. Nasılsa aklımda kalmış. Necla Abla için uygun bir kismet gibi geldi. İşinde gücünde, yüzüne bakılır bir adam, okuryazar. Hemen o adamı anlatmaya başladım. Anlattıkça anlattım, dilimden ballar damladı. Anlattıkça içim açıldı. Kaçamak baktım Necla Abla'ya, mutluydu. Yüzü gözü aydınlanmış, sevgiyle bakıyordu. Adamın sihirli pelerinini anlattamam. Dışı siyah içi kırmızı pelerinin adama yakıştığını söyleyecektim. Karışışında uzun sarı saçlı kadın var. Kadın adama bakıyor diyecektim. Adamın pelerinle kadını örttüğünü, görünmez olduklarını anlatacaktım daha. Hepsi içimde kaldı. Falcı hızlıca kalktı, parasını alıp gitti. Bütün aile beni öptü.

Hava karardığı için Hakkı beni eve götürdü. "Evimiz karşıda, ben giderim, korkmam" dedim. İzin vermediler yalnız gitmem. Yolda yan yana konuşmadan yürürken kararımı verdim. Artık o ev de, kuş dolu odası da benim için "Mavi Sakalın" kırkinci odası. Bir daha gitmek istemeyeceğim yerlerden biri. Hakkı kapıyı çaldı. Annem açınca bana, anneme teşekkür etti. Annemin sorularına yanıt vermedim. Açlığını unuttum, günlüğümü aldım. Necla Abla'yla sihirli pelerini olan o adamın masalını yazmaya başladım. Sözlükten "saf" sözcüğünün anlamına bakmayı da unuttum.

BİRİ ÇIKIP SEVSİN BENİ!

Kader güldürmedi ki beni
Fotoğraflarda güleyim.
Kurumundan geçilmiyor günlerin,
Çözülüyor içimdeki kördüğüm!..

Zaman beni örseliyor habire!
Bir ömre kaç yara sığdırabilirim ki?
Yüreğime işliyor güz yağmurları
Kalbi akşam olanlar, üzülür bana...

Kuşlar dalıma konup ötüşmüyor
Açmıyor çocukluğumun kır çiçekleri
Bir aysberg gibi yüzüp duruyor ömrüm
Sorup duruyorum kendime
Bu ucube hayata gelmeye değdi mi?..

Yerküre ısındıkça soğuyor kalbimiz
Boyuna sendeliyor iğreti hayat!
Ne yaparsam, yapayım; ne söylersem, söyleyim
Kanaması durmuyor yalnızlığımın!..

Adını bilmediğim çiçekleri bile sevdim
Artık biri çıkıp sevsin beni...

HAYAT BANA T/UZAK

Doğum lekesi gibi
Yüzünde duruyor
Ağyâr bakışı!..

Yaşama hınçlıyım
Ölüme sevdalı!..

Hayat bana t/uzak
Ölümse y/akın!..

Şerre batmış bu dünyayı
Söyle neyleyim?..

Hızır İrfan ÖNDER

DOĞURGAN SAÇLAR

Ve yaprak düşer kahve kokusuna
Genzimde sakatlanır çocuk
Doğurgan saçları uçurum

Asılır umutlar
Dağın sonu göğün başlangıcı
Asılır umutların
Geriye bıraktığın ne varsa
Küçüklüğün gençliğin yetişkin olma yolunda

Bir ben salınırım buralarda
Bir de içimizdeki isyanlar
Öbek öbek sağır oluverir yaşam bir anda
Ha bir yokuş aşağı korku
ha bir yokuş yukarı titrek dudaklar
Dudağım yalnızca içim ölünce titrer
Ve ne zaman ölür içim biliyor musunuz

Yaşayamadığında çocuklar
Uykusunda bile çocukluğunu
Ve gözleri susturulmuş kadın tanıdığında

Gülhanım Ebru BULKURCU**UZAK DÜŞLER**

Keşmekeş, karmaşık resimler
Güneş yangını kâküller, zülüfler...

Sıcak günlerin yorgun düşleri,
Yiğide azık uzak düşleri...

Her mevsim farklı kurulur dengi?
Ufuk ha var ha yok içinde çizgi...

Toprak en değerli cevher, mayası
Cennet en yakın diyar, göresi...

Aya dek sıralı rahmet çiçekleri,
Yağmurdan sonra hayat emareleri...

Caddelerde sensiz garipçe hüzün,
Vitrinlere mahpus kilitli yüzün...

Ey güzellik ey dem i gamze
Kendin kal bu ıssız şehirlerde...

Selçuk ŞAMİL**A•KALEMLER**Sahibi : **S.TUNÇBİLEK**G. Yayın Yönetmeni: **Selim TUNÇBİLEK**Y. İşleri Müdürü: **Mehmet TUNÇBİLEK****Kamu kaynaklarından abone kaydetmez.****Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No:4/B-C Melikgazi - Kayseri****İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi**Yıllık Abone : **60 TL.**Kurumsal Abone : **100 TL.**Baskı : **Geçit Ofset**Satış : www.epazardanal.comE-posta : akalemlerdersisi@gmail.com